

CAPITOLUL 11

1. Mi s-a dat. Cursul ideii din cap. 10 continuă în cap. 11.

O trestie. Această trestie urma să fie folosită ca o trestie de măsurat. Compară cu simbolismul din Eze. 40:3, 6; Zah. 2:1, 2.

Scoală-te. Lui Ioan i se poruncește să ia parte la acțiunea din viziune.

Măsoară. Pe baza simbolului din Zaharia cu privire la omul cu funia de măsurat ce a măsurat Ierusalimul ca o asigurare că cetatea va fi reconstruită (vezi Zah. 2:2), se poate sugera că măsurarea templului și a închinătorilor de aici este de asemenea o făgăduință a restaurării și protejării. Între cea de-a șasea și cea de-a șaptea pecete este o prezentare adăugată ca între paranteze că, în ciuda terorilor care vor însoți a doua venire a lui Hristos, Dumnezeu are un popor care va rămâne în picioare (vezi Apoc. 7; cf. cap. 6:17). În mod asemănător paranteza de față, între cea de-a șasea și cea de-a șaptea trâmbiță poate fi văzută ca o intenție de reasigurare că în mijlocul ororilor ce însoțesc sunatul trâmbițelor, templul lui Dumnezeu – adică Planul de mântuire descris aici – și adevărații Săi închinători sunt în siguranță.

Restaurarea și protejarea templului lui Dumnezeu ar părea că are și o aplicație particulară în înțelegerea aprofundată a sensului slujirii lui Hristos în sanctuarul ceresc de la anul 1844 încoace.

Templul. Gr. *naos* (vezi cap. 3:12; 7:15; cf. cap. 11:19). După marea dezamăgire de la 22 octombrie 1844, atenția credincioșilor adventiști a fost direcționată asupra sanctuarului din ceruri și a lucrării lui Hristos ca Mare Preot în acest sanctuar. Faptul că această referire nu este făcută cu privire la un templu literal poate fi dedus din realitatea că, la vremea când Ioan primea viziunile sale, templul zăcea în ruine. Din pricina lepădării evreilor ca popor reprezentativ ales al lui Dumnezeu (vezi Mat. 21:43; vezi Vol. IV, p. 26–33),

acel templu nu va mai fi niciodată refăcut ca un centru de închinare cu recunoaștere divină (vezi Eze. 40:1). Prin urmare “cei ce se închină în el” nu sunt evrei literal închinându-se în templul lor literal, ci cei care își îndreaptă închinarea spre templul din ceruri, acolo unde Hristos slujește în mijlocirea copiilor Săi (Evr. 8:1,2). Într-un sens special și în contextul acestei profeții măsurarea are loc într-o perioadă deosebită a istoriei bisericii.

Cei ce se închină. Adică adevăratul Israel spiritual, poporul lui Dumnezeu, în contrast cu “neamurile” (v. 2). Măsurarea închinătorilor sugerează o lucrare de judecată (vezi Ellen G. White, Material suplimentar la acest verset).

2. Curtea. În templul lui Irod, pe care Ioan îl cunoscuse bine, exista o curte interioară împărțită în Curtea femeilor, Curtea lui Israel și Curtea preoților. Dincolo de acestea era o curte exterioară mare, Curtea neamurilor. O barieră – “zidul de la mijloc care-i despărțea” (Efes. 2:14) – diviza curtea exterioară de cele interioare, și nici un om dintre neamuri nu avea voie să treacă dincolo de această barieră sub pedeapsa cu moartea (vezi Vol. V, p. 67). În lumina faptului că curtea menționată aici este “dată Neamurilor”, s-ar părea că Ioan are în minte cu deosebire această curte mare exterioară. Curtea fusese privită ca reprezentând pământul în contrast cu “Templul lui Dumnezeu” în cer (v. 1).

Lasă. Ioan nu trebuie să măsoare pe nimeni altcineva decât pe închinătorii lui Dumnezeu, cei ce au dreptul să intre dincolo de bariera pe care doar israeliții aveau dreptul să o treacă. Numai aceștia pot spera să fie apărați de judecățile finale ce cad pe pământ.

Dată Neamurilor. Așa cum era în realitate curtea neamurilor în templul pământesc. Aici cei dintre “Neamuri” pot fi înțeleși ca cei ce nu sunt închinători, care

nu au mărturisit că aparțin Israelului lui Dumnezeu.

Vor călca în picioare. Pasajul de față este o paralelă cu descrierea din Dan. 7:7,23, care prezintă o călcare în picioare făcută de către fiara a patra (vezi Dan. 7:7,8,25). Întrucât acțiunile acestei fiare sunt îndreptate în special asupra “sfinților Celui Prea Înalt” (Dan. 7:25), nu este lipsit de logică a considera că “Sfânta cetate” reprezintă aici poporul lui Dumnezeu.

Sfânta cetate. Adică Ierusalimul (Dan. 9:24; cf. Luca 21:20). Faptul de a da curtea exterioară neamurilor implică asupra Cetății Sfinte. Pentru o semnificație simbolică a Ierusalimului vezi mai sus la “vor călca în picioare”.

Patruzeci și două de luni. Această perioadă este clar identică cu “o vreme, două vremi și o jumătate de vreme” din Dan. 7:25 (vezi comentariile respective).

3. Doi martori ai mei. Au fost propuse o varietate de interpretări ale acestui simbol. Aluziile din versetele 5,6 au condus pe mulți spre identificarea acestor martori cu Ilie și Moise (vezi vs. 5,6), dar semnificația acestor “doi martori” merge dincolo de aceasta. În v. 4 ei sunt identificați cu “doi măslini” și “două sfeșnice”, simboluri preluate din Zah. 4:1–6,11–14. Acolo se spune despre ei că reprezintă “cei doi unși, care stau înaintea Domnului întregului pământ” (v. 14). Așa cum ramurile de măslin sunt descrise ca furnizând ulei pentru sfeșnicele din sanctuar (v. 12), tot la fel din acestea sfinte dinaintea tronului lui Dumnezeu Duhul Sfânt este împărțit oamenilor (vezi Zah. 4:6,14; vezi COL 408; cf. TM 338). Întrucât cea mai deplină expresie a Duhului Sfânt către oameni este conținută în Scripturile Vechiului și Noului Testament, acestea pot fi considerate ca fiind cei doi martori (vezi GC 267; cf. Ioan 5:39). Cu privire la cuvântul lui Dumnezeu psalmistul declară: “Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele”; “descoperirea cuvintelor Tale dă lumină” (Ps. 119:105,130; cf. Prov. 6:23).

Să proorocească. În ciuda dominației celui rău în timpul perioadei de 1260 de zile (vezi v. 2), Duhul lui Dumnezeu, cu deosebire manifestat în Scripturi, va fi cu toate acestea purtătorul mărturiei către acei oameni care-L vor primi.

Îmbrăcați în saci. A purta un sac era un semn obișnuit al durerii (2 Sam. 3:31) și al penitenței (Iona 3:6,8). Astfel Scripturile pot fi descrise ca fiind în durere într-o vreme când tradițiile omenești sunt în ascendență (vezi Dan. 7:25).

O mie două sute șazeci de zile. O perioadă identică cu “patruzeci și două de luni” din v. 2 (vezi comentariile respective).

4. Doi măslini. Vezi v. 3.

Două sfeșnice. Vezi cap. 1:12, 11:3.

Stau înaintea Domnului. Vezi Zah. 4:14; Apoc. 11:3.

5. Le iese din gură. Forma singulară este folosită, fără îndoială, pentru a desemna colectiv “guri”. O astfel de folosire este obișnuită în greacă, ca de exemplu: “inimă” (Mat. 15:8; Marcu 6:52), “gură” (Mat. 15:8).

Foc. Aceasta aduce aminte de judecata lui Ilie asupra trimișilor lui Ahazia (2 Împ. 1:10,12). În ultimă instanță, cei ce persistă în respingerea mărturiei Duhului Sfânt vor fi distruși în iazul de foc (vezi Apoc. 20:15).

6. Putere. Gr. *exousia*, “autoritate”. *Exousia* apare de două ori în acest verset, și în ambele ocazii este tradus cu “putere”.

Să închidă cerul. Ca și în v. 5, aceasta pare o aluzie la Ilie, care a prezis că nu va fi ploaie în Israel “în anii aceștia ... decât după cuvântul meu” (1 Împ. 17:1), sau, după cum spune Luca, “trei ani și șase luni” (Luca 4:25; cf. Iac. 5:17).

Apele în sânge. Aluziile precedente cu privire la acești doi martori aduceau aminte de Ilie (vezi cele de mai sus la v. 5); aceasta apare ca indicând spre Moise și prima plagă căzută asupra Egiptului (Exod. 7:19–21).

Orice fel de urgie. Acești doi martori au nu doar puterea de a aduce asupra dușmanilor lor aceeași plagă ce a căzut prima oară asupra Egiptului, ci autoritatea de a aduce orice fel de plagă.

7. Când își vor isprăvi. Adică la sfârșitul celor 1260 de zile (vezi Apoc. 11:3; vezi Dan. 7:25).

Fiara. Gr. *to thērion*, “fiara sălbatică”. Până la acest moment Ioan nu a menționat nici o “fiară” (*thērion*). Totuși expresia “fiara” (cu articol hotărât) pare să implice că cititorul va înțelege despre ce fiară este vorba. Două interpretări ale acestui simbol au fost exprimate.

Comentatorii care susțin că expresia “fiara” implică o identificare anterioară, negăsind nici o astfel de interpretare în Apocalipsa se îndreaptă spre cartea lui Daniel, unde *fiara* prin excelență este cea de-a patra fiară din Dan. 7. Mai mult decât atât, ei scot în evidență faptul că acea fiară iese din mare, iar cea din pasajul de față “se ridică din Adânc” [*abussos*] care în Vechiul Testament are o definiție asociată cu marea (vezi Apoc. 9:1). Conform acestui punct de vedere puterea simbolizată de cea de-a patra fiară din Daniel, și în mod special în faza ei finală, va fi puterea care va omorî pe cei doi martori.

Alți comentatori identifică această fiară ca fiind o putere ce caută să distrugă Scripturile (simbolizate de cei doi martori) la sfârșitul perioadei de 1260 de zile, în anul 1798 (vezi Dan. 7:25). Întrucât ateismul era cu deosebire popular în Franța la acea vreme, iar spiritul antireligios al vremii milita natural împotriva folosirii Scripturii și a credinței în ea, prima republică franceză a fost identificată cu fiara din pasajul de față. Adventiștii de ziua a șaptea au susținut în general cel de-al doilea punct de vedere.

Adânc. Gr. *abussos* (vezi cap. 9:1; cf. cele de mai sus la “fiara”). În ceea ce privește Franța, mențiunea că fiara se ridică din Adânc a fost înțeleasă ca indicând faptul că națiunea nu are nici o temelie – era o putere ateistă. O nouă formă de manifestare a puterii satanice în sine (vezi GC 269).

Îi va omorî. Adică va încerca să distrugă Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru a vedea modul în care Franța a făcut război religiei vezi v. 9.

8. Trupurile. Indicația textuală (vezi cap. 1:3) este împărțită între această redare și cea de singular “trupul”. În orice caz, forma singulară poate fi folosită colectiv ca și în cazul cuvântului “gură” din v. 5 (vezi comentariile respective).

Vor zăcea. A lăsa un trup mort neîngropat a fost întotdeauna considerat drept o insultă revoltătoare (cf. Ps. 79:2,3). Vezi Apoc. 11:9.

Cetății celei mari. Faptul că despre această cetate se spune că acolo “a fost răstignit și Domnul lor” ar părea că o identifică cu Ierusalimul, “sfânta cetate” din v. 2. În orice caz, mulți comentatori au înțeles simbolic expresia “unde a fost răstignit și Domnul lor”, așa cum, fără îndoială, ar trebui înțeles și numele Sodoma și Egipt. Prin urmare ei identifică “cetatea cea mare” ca fiind Franța, care, spre sfârșitul perioadei de 1260 de ani, manifesta caracteristicile simbolizate de aceste expresii. Vorbind la modul general, adventiștii de ziua a șaptea susțin ultimul punct de vedere.

Înțeles duhovnicesc. Gr. *pneumatikōs*, adică nu literal, ci printr-o mod de exprimare spiritual (cf. Isa. 1:10).

Sodoma. Sodoma este simbolul degradării morale (Eze. 16:46–55). Aceasta era situația Franței în timpul Revoluției franceze.

Egipt. Această țară a fost cunoscută pentru refuzul acceptării existenței adevăratului Dumnezeu și pentru sfidarea poruncilor lui Dumnezeu. Faraonul a spus: “Cine este Domnul ca să ascult de glasul Lui ...? Eu nu cunosc pe Domnul” (Exod. 5:2). Aceste atitudini erau caracteristice conducătorilor revoluției din Franța.

Răstignit. Adică în persoana urmașilor Săi, mulți dintre ei pierind în persecuțiile din Franța.

9. Oameni din orice norod. Alte națiuni. Acestea vor vedea războiul dus de Franța împotriva Bibliiei.

Trei zile și jumătate. În armonie cu principiul interpretării profetice, conform căruia o zi reprezintă un an, “trei zile și jumătate” ar fi echivalent cu trei ani și

jumătate. Adventiștii de ziua a șaptea, care în general înțeleg fiara din v. 7 ca reprezentând prima republică franceză (1792-1804), în special în termenii înclinației ei antireligioase, găsesc această profeție împlinită în timpul scurtei perioade din istoria Revoluției franceze când ateismul se afla în culmea ascensiunii sale. Această perioadă poate fi trasată de la 10 noiembrie 1793, când un decret emis la Paris marca abolirea religiei, până la 17 iunie 1797, când se susține că guvernul francez a înlăturat restricțiile împotriva practicării religiei.

Asemeni altor părți din Apocalipsa, chestiunea celor “trei zile și jumătate” a fost o ocazie pentru apariția unor diferențe considerabile în punctele de vedere ale comentatorilor. Acest lucru este adevărat nu doar din pricina unor anumite probleme ale simbolismului în sine, dar și a dificultății de a fixa anumite date precise în istoria agității perioade a Revoluției franceze. Din fericire, în orice caz, locația exactă a acestei perioade nu este vitală pentru o înțelegere globală a marilor perioade profetice din Biblie sau pentru o înțelegere a temei centrale a profeției din care face parte.

10. Locuitorii de pe pământ. Vezi cap. 3:10.

Se vor bucura. Gr. *euphrainō*, “a se bucura”, “a face vesel”. *Euphrainō* este tradus “vesește-te” în Luca 12:19. Acum fiind eliberați de chin, adică de mărturia celor doi martori care aducea condamnare (convingere), cei răi își liniștesc conștiințele complăcându-se în veselie.

Trimite daruri. Un semn al bucuriei (vezi Est. 9:22).

Chinuiseră. Prin puterea de condamnare (convingere) a proorociei (vezi v. 3). Sunt puține chinuri mai mari decât cel al unei conștiințe vinovate. Atunci când adevărul și neprihănirea sunt prezentate constant înaintea păcătosului încăpățânat, adesea devin intolerabile acestuia.

11. După cele trei zile și jumătate. Adică la sfârșitul perioadei în care trupurile martorilor au zăcut neîngropate și expuse privirii publice (vezi v. 9).

Duhul de viață. Adică un duh care este viață. Expresia greacă folosită aici apare în textul Septuagintei pentru a traduce ebraicul *ruach chayyim*, “suflare de viață” (Gen. 6:17; Gen. 7:15). Evreii puneau practic egal între suflare și viață. Ca atare, a spune că suflarea de viață a intrat în om însemna a spune că a primit viață (vezi Gen. 2:7).

De la Dumnezeu. Dumnezeu, Dătătorul oricărei vieți, înviază pe martorii Săi credincioși.

S-au ridicat în picioare. Compară cu 2 Împ. 13:21; Eze. 37:10.

O mare frică a apucat. O conștiință vinovată, care i-a chinuit pe cei răi în timpul proorociei celor doi martori (vezi v. 10), se afirmă încă o dată. Cei care s-au bucurat de moartea martorilor stau acum înspăimântați privind miracolul învierii acestor martori.

12. Din cer un glas. Vorbitorul nu este identificat, dar probabil că este Dumnezeu.

Suiți-vă aici. Acești doi martori nu sunt doar înviați de Dumnezeu, li se spune chiar să intre în cer. Astfel, în timp ce “vrăjmașii lor” îi văd, ei sunt refăcuți complet după toate terorii suferite, iar adevărul proorociei pe care au proclamat-o cu succes este demonstrat tuturor. Vocea lui Dumnezeu le-a spus bun venit în ceruri, chiar înaintea ochilor celor ce căutau să îi distrugă.

Această înălțare a martorilor a fost înțeleasă ca simbolizând remarcabila popularitate de care s-au bucurat Scripturile încă de la începutul secolului al XIX-lea. Curând după Revoluția franceză au fost înființate diferite Societăți biblice naționale. De remarcat cu deosebire între acestea erau Societatea biblică pentru Britania și străinătate, fondată în 1804, și Societatea biblică americană organizată în 1816. Aceste societăți, alături de altele, au răspândit părți din Scriptură în mai mult de 1.500 de limbi. Astfel, în ultimul secol și jumătate, Biblia, în loc de a fi aruncată în desuetudine ca și călăuză spirituală, a ajuns să se bucure de cea mai largă circulație a sa.

S-au suit într-un nor. Atunci când Isus Și-a părăsit ucenicii, “un nor L-a ascuns din

ochii lor” (Faptele Ap. 1:9). Asemeni Lui, cei doi martori sunt purtați la ceruri într-un nor. Simbolul descrie foarte potrivit ascensiunea Scripturilor în perioada următoare zdrobirii de care au avut parte în Franța (vezi Apoc. 11:9; cf. Dan. 4:22).

Vrăjmașii lor i-au văzut. Vezi cele de mai sus la “suiți-vă aici”.

13. Un mare cutremur de pământ. Simbolul cutremurului este folosit repetat în Scriptură pentru a descrie tulburarea și răsturnarea lumii imediat înainte de cea de-a doua venire (vezi Mar. 13:8; Apoc. 16:18). Aplicând profeția la Franța, comentatorii văd în acest cutremur o imagine a răsturnării care a cutremurat națiunea spre sfârșitul secolului al XVIII-lea.

A zecea parte. Acesta nu este cutremurul final, căci numai o parte din cetate (vezi vs. 2,8) se prăbușește la acest moment (cf. cap. 16:18). Acest cutremur semnifică o judecată temporară care sperie aducându-i în umilință pe unii dintre cei ce au laudat moartea martorilor. Unii aplică expresia “a zecea parte din cetate” întregii națiuni franceze pe baza faptului că regatul Franței a fost unul dintre cei “zece împărați” care urmau să apară din prăbușirea Imperiului Roman (Dan. 7:24). Alții identifică cetatea cu Roma papală, Franța fiind una din cele zece diviziuni ale sale.

Șapte mii. Comparativ se înțelege un număr mic de persoane, dar de ajuns pentru a aduce pe supraviețuitori la recunoașterea autorității lui Dumnezeu, pe ai Căruia martori i-au disprețuit.

De oameni. Gr. *onomata anthrōpōn*, literal, “nume de oameni”. Unii iau cuvântul *onomata*, “nume”, aici în sensul de “persoane” (vezi Faptele Ap. 3:16). Alții aplică *onomata* la titluri, slujbe, ordine ce au fost suprimate în timpul Revoluției franceze.

Dumnezeului cerului. Acest titlu apare frecvent în Daniel (vezi Dan. 2:18,19,37,44, cf. Ezra 5:11,12; 6:9; 7:12).

14. A doua nenorocire. Adică judecățile de sub cea de-a șasea trâmbiță, care s-a

sfârșit în 1840 (vezi cap. 8:13; cf. cap. 9:12; vezi Note adiționale la capitolul 9).

A treia nenorocire. Adică evenimentele descrise sub cea de-a șaptea trâmbiță (vs. 15–19).

15. Îngerul al șaptelea. Acesta marchează începutul celui de-al treilea vai (vezi v. 14) și sfârșitul parantezei între cea de-a șasea și cea de-a șaptea trâmbiță (cap. 10:1 la 11:14; vezi cap. 11:1). Adventiștii de ziua a șaptea datează începutul acestuia la 1844 (vezi v. 19).

Glasuri puternice. Acestea erau probabil cele ale oștirilor din cer (cf. cap. 5:11,12). În mod asemănător, la cea de-a șaptea plagă, un glas puternic este auzit din templul din ceruri (cap. 16:17).

Împărăția. Hristos primește împărăția cu puțin timp înainte de întoarcerea Sa pe pământ (vezi Dan. 7:14). La momentul venirii sale toată opoziția pământeană este zdrobită (vezi Apoc. 17:14).

Hristosului Său. Adică a Unsului Său (vezi Ps. 2:2). Oștirile cerului, care ele însele nu au primit mântuire prin Hristos, se referă la El ca fiind “Hristosul Său [al lui Dumnezeu]” probabil pentru că titlul “Hristos” se referă cu particularitate la cea de-a doua persoană a Dumnezeirii în funcția Sa de Cel Uns pentru lucrarea de răscumpărare.

El va împărăți în vecii vecilor. Vezi Dan. 2:44; 7:14, 27; Luca 1:33.

16. Cei douăzeci și patru de bătrâni. Vezi cap. 4.

S-au aruncat cu fețele la pământ. Compară cu cap. 4:10.

17. Doamne, Dumnezeule, Atotputernice. Vezi cap. 1:8. Un titlu potrivit cu particularitate pentru Dumnezeu ca biruitor.

Care ești. Vezi cap. 1:4.

Care erai. Vezi cap. 1:4.

Și care vii. Indicația textuală (cap. 1:3) atestă omisiunea acestor cuvinte. Ele sunt probabil omise din formula completă a capitolului 1:4 pentru că aici lauda bătrânilor se concentrează asupra poziției lui Dumnezeu din trecut și din prezent mai degrabă decât cea din viitor.

Ai pus mâna ... să împărătești. Domnia biruitoare începe cu afirmarea omnipotenței lui Dumnezeu. Dumnezeu a fost întotdeauna Atotputernic, iar domnia păcatului a fost îngăduită doar prin permisiunea Sa, pentru ca adevărata natură a răului să fie descoperită ființelor create. Când acest scop a fost împlinit atunci El a luat “puterea cea mare” și a început încă o dată să domnească în supremație. Vezi 1 Cor. 15:24–28.

18. Neamurile se mâniaseră. Compară cu Ps. 2:1. Aceasta va fi starea națiunilor înainte de venirea lui Hristos. Ele se vor uni pentru ca împreună să se opună lucrării și poporului lui Hristos (vezi Apoc. 13:12; 14:8).

Mânia. Mânia lui Dumnezeu este adunată în cele șapte plăgi de pe urmă (cap. 15:1). Lucrarea opoziției împotriva lui Hristos este adusă la un sfârșit de aceste plăgi.

Vremea. Gr. *kairos*, un timp special cu un scop precis (vezi cap. 1:3). Aceasta este o vreme a judecății, atât pentru răsplată cât și pentru distrugere.

Să judeci. Mențiunea deopotrivă a răsplătirii și a distrugerii indică faptul că Ioan vorbește despre judecata finală, care are loc după mileniu (cap. 20:12–15).

Să răsplătești. Vezi Mat. 5:12; 6:1; 1 Cor. 3:8; Apoc. 22:12. Din moment ce evenimentele enumerate sunt succesive (vezi EW 36), răsplata de care se vorbește aici este cea a moștenirii noului pământ la sfârșitul mileniului.

Prooroci. Slujitorii speciali ai lui Dumnezeu, care vorbesc pentru El. Oamenii din această clasă au purtat grele responsabilități și adesea au suferit cel mai crunt pentru Domnul lor.

Sfinți. Membrii corpului lui Hristos sunt caracterizați prin puritatea vieților lor.

Cei ce se tem. Gr. *hoi phoboumenoi*, o expresie folosită în Faptele Apostolilor pentru cei care, deși nu erau pe deplin prozeliți ai Israelului, cu toate acestea slujeau adevăratului Dumnezeu (vezi Faptele Ap. 10:2). Dacă același sens general este intenționat și aici, această a treia clasă

care își primește răsplata în judecată poate fi înțeleasă ca fiind formată din cei care nu L-au cunoscut pe deplin pe Hristos și calea Sa, dar care au trăit în deplinătatea luminii care a ajuns până la ei. Pentru că ei s-au temut de Numele lui Dumnezeu, așa cum le-a fost descoperit, și ei primesc o răsplată (vezi DA 638). Pe de altă parte, expresia *hoi phoboumenoi* poate fi simplu în apozitie cu cuvântul tradus “sfinți”. Atunci pasajul ar fi redat “sfinți, chiar aceia ce se tem de Numele Tău”.

Mici și mari. Statutul lumesc este lipsit de orice importanță în judecata finală.

Să prăpădești pe cei ce prăpădesc. Soarta celor răi, care au distrus pământul – fizic, dar și spiritual – este izbitor de bine desemnată. Ei înșiși sunt distruși.

19. Templul. Înaintea lui Ioan se deschide o viziune a templului lui Dumnezeu din ceruri, cu “chivotul legământului Său” fiind centrul viziunii. În sanctuarul tipic, care era făcut “după chipul adevăratului locaș de închinare” (Evr. 9:24) din cer, chivotul era așezat în Sfânta Sfințelor, care era centrul slujirii din Ziua Ispășirii – o zi tipică a judecății. În strânsă legătură cu începutul trâmbiței a șaptea Ioan vede templul în cer și în mod cu totul special “chivotul legământului Său”. Acest lucru indică faptul că a doua și ultima parte a slujirii lui Hristos din cer, ca răspuns la Ziua Ispășirii tipică, s-a deschis. Alte texte din Scriptură descriu această fază finală a lucrării lui Hristos ca începând în anul 1844 (vezi Dan. 8:14). Ca atare adventiștii de ziua a șaptea plasează începutul celei de-a șaptea trâmbițe în acel an.

Chivotul legământului Său. Chivotul din sanctuarul tipic era depozitarul celor Zece Porunci, legea morală de neschimbat a lui Dumnezeu pentru toți oamenii din toate timpurile. Nici un credincios în Dumnezeu din perioadele ebraice nu se putea gândi la chivot fără a deveni imediat conștient de cele Zece Porunci. Viziunea lui Ioan despre chivot apără elocvent ideea că în ultimele zile ale pământului marea lege morală a lui Dumnezeu va fi în centrul gândirii și al vieții celor ce vor căuta să Îi servească lui

Dumnezeu în duh și în adevăr (vezi cap. 12:17; 14:12; cf. GC 433).

Fulgere, glasuri, tunete. La fel ca sub plaga a șaptea (cap. 16:18).

Un cutremur. La fel ca sub plaga a șaptea (cap. 16:18,19, cf. cap. 11:13).

Grindină mare. La fel ca sub plaga a șaptea (cap. 16:21).

COMENTARIILE ALE *Ellenei White* LA CAPITOLUL 11

Versete	Referințe în <i>Spiritul Profetic</i>
1	TM 17; 7T 219
2–11	GC 266
3, 4	GC 267, 269
5, 7	GC 268
7	GC 273, 287
8	GC 269
10	GC 274
11, 12	GC 287
15	GC 301
18	EW 36; 6T 14
19	CW 30; EW 32, 42, 252; GC 415, 433; PP 356; SR 377, 379; IT 76; 2T 693; 6T 368